

denne Sygdom — og det gælder jo ogsaa om at bekæmpe den saa hurtigt som muligt — lade den i saa Henseende mistænkte Patient indlægge paa Hospitalet. Paa den Maade blev der fra Oktober 1895 til Oktober 1896 indlagt ikke mindre end 406 Patienter paa Blegdamshospitalet i Kjøbenhavn som lidende af Difteritis. Det viste sig siden, at de slet ikke havde denne Sygdom, men deres Indlæggelse havde dog kostet Kommunen mange Penge, i alt 12,000 Kr. Disse Penge kunde have været sparede, hvis Lægerne straks havde været klare over, at det ikke var den Sygdom, de mente. Derfor er der nu her i Kjøbenhavn oprettet en saadan Diagnosestation til Bestemmelse af Difteritis, og jeg tror, det vilde være heldigt, om Staten vilde gøre det samme, om den ude i Landet, navnlig i de store Byer, vilde oprette lignende Stationer, saa at Lægerne fra dem hurtigt kunde faa Besked, om Sygdommen er, hvad de antage den for, eller ikke. Først da vil der mulig være Grund til at lade Patienten indlægge paa Hospitalet. Jeg tror, det var en Foranstaltning, som det vilde betale sig for Staten at iværksætte, og skal, som sagt, derfor tillade mig at henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa dette Punkt.

Ser man paa Kultusministeriets Budget, træffer man der som altid en hel Mængde Bevillinger til Kirker, og blandt andet er der opført 240,000 Kr. at fordele paa 10 Aar til Opførelse af ny Kirker i Kjøbenhavn. Det er en Bevilling, vi kende saa godt fra i Fjor, men da lykkedes det os at faa den stemt ud, og jeg haaber, vi maa faa samme Held med os i Aar. Jeg kan ikke indse, at der er nogen Grund til, at Staten skulde støtte Kirkebyggeriet i Kjøbenhavn, og det for det første af den Grund, at der ingen Trang er til ny Kirker i Kjøbenhavn. Hvis man vil foretage en Omlægning af Sognegrænserne og gøre Sognene lige store, er der ingen Grund til at bygge ny Kirker. Men selv om man ikke vil det, er der jo en Komite, som ejer et kontant Beløb af 150,000 Kr. Det er mere end rigeligt til at bygge en Kirke for. Ude paa Landet kunne vi nøjes med 18,000 Kr. til en Kirke, og der er ingensomhelst Grund til her at opføre Pragtbygninger saaledes, som der her forlanges 250,000 Kr. til, nemlig til en ny Kirke ved Gøtersgade. Vilde de have en Kirke, have de Penge nok i Forvejen, de behøve ikke at faa af Staten. Og der er en Grund yderligere, hvorfor Staten ikke, synes jeg, skulde give Penge af Stats-

kassen til Kirkebyggerne i Kjøbenhavn, og det er den, at Kjøbenhavns Kommune af den forrige Kultusminister har faaet et Privilegium paa at tigge over hele Landet hvert Aar paa Store Bededag. Hvert Aar staa Præsterne i alle Landets Kirker og tigge sammen til Kjøbenhavns Kommune. I Fjor fik de ikke saa meget. Da var det ikke rigtig sat i System, da fik de kun 17,000 Kr., men i Aar have de været heldigere, i Aar have de bjærgtet 25,000 Kr. Det forekommer mig, at naar Kjøbenhavn har faaet dette Tiggerprivilegium, er der ingen Grund til yderligere at give af Statskassen. At give dem baade i Pose og Sæk, synes jeg dog er for meget. Jeg vilde meget ønske, at den højtærede Minister vilde gøre Skridt til, at vi kunde blive af med dette Tiggerprivilegium, som Kjøbenhavn har faaet. Kjøbenhavns Borgere have aldrig nogen Sinde bedt derom, og jeg synes, det er en flov Sag saaledes hvert Aar at skulle fremstilles i alle Landets Kirker som et Almisselem. Jeg ved ogsaa, at Befolkningen ude i Landet er ked af dette Privilegium. Det er endog blevet mig meddelt, at enkelte meget skrappe Præster ikke have indskrænket sig til at tigge en enkelt Søndag. Et Sted øvre i Jylland er der en Præst, som, da han syntes, han fik for lidt den ene Søndag, tog fat igen den næste og fik noget mere. Jeg vilde ønske, at den højtærede Kultusminister snarlig vilde foranledige, at vi kunde blive fri for dette Tiggerprivilegium, fordi jeg synes, det er en Skam for Københavns Kommune at skulle fremstilles som Almisselem over hele Landet.

Jeg vil dernæst tillade mig at spørge den højtærede Kultusminister, om han ikke snart tænker paa at fremkomme med et Forslag om Oprettelse af Børneopdragelsesanstalter for forsømte Børn. Saavidt jeg ved, henligger der paa Kultusministeriets Loft en Kommissionsbetænkning. For 3—4 Aar siden blev der nedsat en Kommission, som skulde tage dette Spørgsmaal under Overvejelse, og det er vist nu mindst 2 Aar, siden denne Kommission blev færdig. Betænkningen blev udgiven og henligger rimeligvis paa Kultusministeriets Loft. Hidtil have vi ikke haft anden Glæde af denne Kommission end den at maatte betale de Penge, den har kostet. Det er jo en Sag af den allerstørste Betydning for Samfundet, og jeg finder derfor, at det vilde være i høj Grad tidssvarende, om den høje Minister vilde fremsætte et Forslag som det omtalte. Det er saaledes, at Danmark med Hensyn til forsømte og forbryderiske Børn er det Land,